

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

6 октомври 1976 година *

По дело 12-76

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 1 от Протокола от 3 юни 1971 г. относно тълкуването от Съда на Европейските общности на Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно подведомствеността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела, от Oberlandesgericht, Франкфурт на Майн в производството, висящо пред този съд между

Industrie Tessili Italiana Como, със седалище в Como (Италия),

и

Dunlop Ag, със седалище в Hanau am Main (Федерална република Германия),

относно тълкуването на понятието „местоизпълнението на съответното задължение“ по смисъла на член 5, параграф 1 от Конвенцията от 27 септември 1968 г.,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н H. Kutscher и г-н A. O'Keefe, председатели на състав, г-н A.M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н M. Sørensen, г-н Mackenzie Stuart и г-н F. Capotorti, съдии,

генерален адвокат: г-н H. Mayras,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 14 януари 1976 г., постъпило в секретариата на Съда на 13 февруари 1976 г., Oberlandesgericht, Франкфурт на Майн отправя съгласно Протокола от 3 юни 1971 г. относно тълкуването на Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно подведомствеността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (наричана по-нататък „Конвенцията“) един въпрос по тълкуването на член 5, параграф 1 от посочената конвенция.

2. Видно е от преpraщaщото определението, че на този етап спорът, отнесен като въззивно обжалване пред Oberlandesgericht, се отнася до компетентността на първоинстанционния съд на Hanau да разгледа дело заведено от предприятие, установено в юрисдикцията на този съд, срещу италианско предприятие със седалище в Como във връзка с изпълнението на договор за доставка от италианското предприятие на немското предприятие на партида ски костюми за жени. Видно е от делото, че стоките са били произведени от италианското предприятие съгласно указанията дадени от немското предприятие и предадени на превозвач, посочен от последното в седалището на производителя в Como.

* Език на производството: немски.

3. Немското предприятие, след като е получило стоките и е продало част от тях, смята, след рекламации от клиентите, че костюмите, доставени от производителя, имат дефекти в качеството и не отговарят на спецификациите, договорени между страните. Поради това, то е завело иск пред съда в района на седалището си срещу италианския производител.

4. Съдът се е обявил за компетентен да разгледа спора, с предварително решение от 10 май 1974 г., по който италианското предприятие е подало въззивна жалба до Oberlandesgericht, Франкфурт на Майн. Според последния съд повдигнатият въпрос за компетентност трябва да бъде решен в съответствие с разпоредбите на Конвенцията. Според нейната преценка между страните не съществува никакво валидно споразумение, което дава право на юрисдикция по смисъла на член 17 от Конвенцията. От друга страна Oberlandesgericht не изключва възможността юрисдикцията на първоинстанционния съд да може да се основава на член 5, параграф 1 от Конвенцията, въз основа на мястото „за изпълнение на съответното задължение”. С оглед разрешаването на този въпрос, тя иска от Съда да се произнесе по тълкуването на тази разпоредба.

Относно производството

5. Република Ирландия и Обединеното кралство са представили становища в хода на писмената процедура, а Съдът е поискал от страните по главното дело, държавите-членки и Комисията да дадат мнението си по въпроса дали новите държави-членки, които още не са страни по Конвенцията, имат право да участват в производство, което се отнася до неговото тълкуване.

6. Според член 3, параграф 2 от Акта за присъединяване „новите държави-членки се задължават да се присъединят към конвенциите, посочени в член 220 от Договора за ЕИО, както и към протоколите относно тълкуването на тези конвенции от Съда на Европейските общности, подписани от първоначалните държави-членки, и да започнат за тази цел преговори с първоначалните държави-членки, за да бъдат направени съответно необходимите изменения”. Според член 63, алинея 1 от Конвенцията „договарящите държави приемат, че всяка държава, която стане член на Европейската икономическа общност, ще има задължението да приеме настоящата конвенция да бъде взета за основа за преговорите необходими, в отношенията между договарящите държави и тази държава, за привеждането в действие на член 220, последния параграф от Договора за създаване на Европейската икономическа общност”. Новите държави-членки, следователно имат интерес да изразят становището си, когато Съдът е призван да тълкува Конвенция, към която те са задължени да се присъединят.

7. Следва да се отбележи, че член 5, параграф 1 от Протокола от 3 юни 1971 г. предвижда, че доколкото не е предвидено друго, „разпоредбите на Договора за създаване на Европейската икономическа общност и тези на Протокола за статута на Съда на Европейските общности, приложен към него, които се прилагат, когато Съдът е призван да се произнесе по преюдициално запитване, се прилагат също по отношение на производство за тълкуване на Конвенцията”.

8. Следователно новите държави-членки, по отношение на които се прилагат член 177 от Договора ЕИО и член 20 от Протокола относно статута на Съда на Европейските общности, имат право да представят становища в съответствие с посочените членове в рамките на производство за тълкуване на Конвенцията. На този извод не би могъл да бъде противопоставен член 4, параграф 4 от Протокола от 3 юни 1971 г., който се отнася до особена процедура, която не се разглежда в

настоящия контекст. Освен това, в рамките на този протокол, който предхожда разширяването на Европейските общности, изразът „договарящи държави” се отнася до всички държавите-членки.

Относно тълкуването на Конвенцията изобщо

9. Съгласно член 220 от Договора за ЕИО, държавите-членки са длъжни да започнат помежду си, доколкото е необходимо, преговори с оглед гарантирането в полза на техните граждани на установяването на правила, които в различните области, изброени в тази разпоредба, са предназначени да улеснят осъществяването на общия пазар. Конвенцията е създадена в изпълнение на член 220 и цели, според изричния текст на нейния преамбюл, да приведе в действие разпоредбите на този член по опростяването на формалностите, на които са подчинени взаимното признаване и прилагане на решенията на съдилищата, както и да укрепи в Общността правната защита на лицата, които са установени там. За да бъдат премахнати пречки пред правните отношения и пред разрешаването на споровете в рамките на отношенията вътре в Общността по граждански и търговски дела, Конвенцията съдържа, *inter alia*, норми, които дават възможност юрисдикцията на държавите-членки в тези отношения да се определи и да се улесни признаването и изпълнението на съдебните решения. При това положение Конвенцията трябва да се тълкува като се имат предвид едновременно системата и целите, които са Ж присъщи и нейната връзка с Договора.

10. Конвенцията използва често правни изрази и понятия, извлечени от гражданското, търговското и процесуалното право и които могат да имат различно значение в различните държави-членки. Поставя се въпросът дали тези изрази и понятия трябва да се считат като самостоятелни, и следователно като общи за всички държави-членки, или като препращащи към материалните норми на право, приложимото във всеки случай, по силата на стълкновителните норми на съда, който първи е бил сезиран .

11. Нито една от тези две възможности не изключва другата, тъй като правилният избор може да бъде направен само по повод на всяка от разпоредбите на Конвенцията, за да се гарантира, че е напълно ефективна с оглед на целите на член 220 от Договора. Все пак следва да се подчертае, че тълкуването на посочените изрази и понятия за целите на Конвенцията не накърнява въпроса за материалната норма, приложима към отделния случай.

Относно въпроса, повдигнат от националния съд

12. В съответствие с член 5 от Конвенцията, „срещу лице с местожителство в една договаряща държава може да бъде предявен иск в друга договаряща държава: 1 при дела, свързани с договор - в съдилищата по местоизпълнението на съответното задължение”... Тази разпоредба трябва да се тълкува в рамките на системата за даване на правомощия от дял II от Конвенцията. Той се основава на едно общо определяне на правомощията, по силата на член 2 на съда по местоживеенето на ответника. Член 5 предвижда обаче серия от специални правомощия, чийто избор зависи от жалбоподателя.

13. Тази свобода на избор е била въведена с оглед на съществуването в някои точно определени случаи на една особено тясна връзка при спор и съда, който може да бъде призван да се произнесе по него с оглед на рационалната организация на процеса. Така например, при спор, който се отнася до договорни задължения, член 5, параграф 1 дава възможност на жалбоподателя да сезира съда по мястото „на

изпълнение” на съответното задължение. Сезираният съд е този, който трябва да определи, въз основа на Конвенцията, дали мястото, където задължението е било или трябва да бъде изпълнено, се намира в неговия съдебен район. За тази цел той трябва да определи въз основа на своите собствени стълкновителни норми, кой е приложимият закон по отношение на въпросното правоотношение и да определи в съответствие с този закон мястото за изпълнение на въпросното договорно задължение.

14. С оглед на различията, които продължават да съществуват между националните законодателства във връзка с договорите и като се има предвид липсата на този етап на развитието на правото, на каквото и да е уеднаквяване на приложимото материално право, не изглежда възможно да бъдат дадени по-подробни указания за тълкуването на позоваването, направено от член 5, параграф 1 от „местоизпълнението” на договорните задължения. Този извод се налага още повече, поради това че определянето на мястото за изпълнение на задълженията зависи от договорния контекст, към който спадат тези задължения.

15. При тези условия позоваването на Конвенцията на мястото за изпълнение на договорните задължения не може да се разбира по друг начин освен като позоваване на приложимото материално право въз основа на стълкновителните норми на сезирания съд.

По съдебните разноски

16. Разходите, направени от правителството на Федерална република Германия, правителството на Обединеното кралство на Великобритания и Северна Ирландия и Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване и с оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството по време на спора, висящ пред Oberlandesgericht, Франкфурт на Майн последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпроса, отправен до него от Oberlandesgericht, Франкфурт на Майн с определение от 14 януари 1976 г., реши:

„Местоизпълнението на съответното задължение”, по смисъла на член 5, параграф 1 от Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно подведомствеността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела, се определя в съответствие със закона, който регулира въпросното задължение съгласно стълкновителните норми на сезирания съд.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 октомври 1976 година.

Подписи